

Ztracená obloha

2016

Inspirováno deskovou hrou Jana Vaněčka a Vladimíra Holého
Battle for Nethervein.

Akt I

Návrat padlého

Jitka Ládrová

Když odcházel z tohoto světa, nemyslel si, že se ještě kdy vrátí. Nemyslel na nic, jen na pomstu. Na vraha bratra. Mučila ho představa, že monstrum, které ho zabilo, žije. Nyní však staré pocity musely ustoupit stranou.

Thaddeus prošel branou z jiných dimenzí a vykročil vpřed. Vyschlá půda ještě víc popraskala a vítr mu vmetl do tváře všudypřítomný prach. Přestože byl anděl znovu na Netherveinu, nepřipadal si tak. Nepoznával místa, která před eóny věků pomáhal stvořit. Nenapadlo ho, že jeho nepřítomnost může domov tolik změnit.

Procházel údolními a řečišti, která nespátřila vodu už dlouhou dobu. Vystoupal na vrcholky hor a shlížel dolů. Nemohla to být pravda. Pamatoval si zeleň, vysoké stromy, vůni trávy a zpěv ptáků. Vždy mu to přišlo tak obyčejné, nízké stejně jako lidská rasa. Teď mu to však chybělo. Svět zahalila šed' a tíživá mlha.

Thaddeus začal přemýšlet, kde se stala chyba. Odpověď se ukrývala v jeho minulosti. S určitou nadějí vzhlédl k nebi, jenže to mu spásu nenabídlo. Blesky a drobné výboje měly barvu ohně. Mračna byla nasáklá krví a vyvolávala pocit bezmoci.

Jestli existovalo peklo, neslo jméno Nethervein.

Kyselý déšť se snášel k zemi. Konečně narazil na místo s aspoň nějakou vláhou, půda ji ale ani tak nezískala. Kapky po dopadu zasyčely a ihned se vypařily.

Thaddeus nechápal, jak v takových podmínkách mohlo lidstvo přežít. A přežilo vůbec? Takovou dobu nikoho nepotkal. Jeden přeživší ale přesto zůstal – vrah jeho bratra. Sledoval ho sem z jiných sfér. Konečně našel jeho stopu a vydal se po ní. Zaslepen pomstou si ani nevšiml, že jde po cestě mířící na místo, kam došel pln beznaděje kdysi dávno. . .

Prošel portálem jako už mnohokrát. Byl sám. Bratr, který stál celý život po jeho boku, ho opustil. Zemřel! Zabila ho ta zrůda, které říkali Poutník. Poutník ve žlutém. Byl stejně zrádný a sebestředný jako barva narcisu, která se pro něho stala charakteristickou.

Thaddeus zařval bolestí. Musel ze sebe vypustit hněv. Vyslat ho do světa. I tak ho ale v těle zbylo víc, než je zdrávo.

Padl zlomen k zemi. Jeho křídla zčernala a pokožka zesinala. Opouštěla ho sama podstata andělské síly. Jako by nikdy nestál nad lidmi, jako by byl stejně obyčejný jako oni. Pýcha, jež ho přitlačila ke dnu, opouštěla jeho žíly. Vydechoval ji pootevřenými ústy. Klečel na kolenou celé dny, dokud se nadřazenost neztratila úplně. Teprve tehdy byl schopen znovu vstát.

Vydal se neznámo kam. Nohy ho nesly samy. Neovládal své tělo, přestože i jako padlý anděl měl daleko větší schopnosti než většina smrtelníků. Zastavil se až na úpatí hory a pohlédl vzhůru.

Vysoko na kopci se tyčil klášter. Dřív by k němu vzlétl, černá křídla ho ale stále neposlouchala. Začal šplhat vzhůru jako člověk. Schody byly úzké a kluzké. Stačila sebemenší chyba a skutálel by se bezmocně dolů.

Když vyšel nahoru, jeho pohled se střetl s jakýmsi mužem. Kdyby neznal pravdu, myslel by si, že ho muž posetý jizvami čeká.

„Jsi Thaddeus, že?“ pronesl ctihodný představený mnišské enklávy. V jeho hlase nebyla známka žádné emoce.

Anděl měl tendenci zeptat se, jak to ví, ale místo toho tiše přikývl. Ztratil posledního člena rodiny, najednou si však připadal jako doma. Neuměl to vysvětlit.

Víra uměla být mocná. Hojila rány a poskytovala útočiště bolavé duši. Jenže i tak stálo něco ještě nad ní a představený to dobře věděl.

I padlý anděl představoval stále nevýslovnou sílu. Stačilo ho pouze ochotit.

Thaddeus tehdy neviděl mnoho věcí. Nechtěl je vidět. Předstírat, že neexistují, bylo mnohem snazší. Problém tkvěl v tom, že mu zůstávaly skryté i nyní, kdy se toho tolik změnilo. Na něco si ale i tak rozvzpomněl.

Od smrti Thaddeova bratra uplynulo skoro deset let a on znovu našel svou ztracenou moc. Černá křídla mu zůstala, neměnilo to ale nic na tom, že byl opět pln sil.

Představený si k sobě padlého anděla pozval. Čekala ho poslední zkouška výcviku, se kterým Thaddeus po příchodu sem započal. Duše může růst jediným způsobem. Samotou. Jen ta plodí silnou osobnost. Tak zněla filosofie mnišské enklávy. Někdejší spolutvůrce světa měl nyní dokázat pravdivost tohoto tvrzení.

Předstoupil před představeného. Každý se nejvyššímu představiteli kláštera klaněl, bývalý anděl, ač pýchu zanechal někde v prachu, to však neudělal nikdy. Pouze mistra slušně pozdravil, připraven vyslechnout si svěřený úkol.

„Již dlouhou dobu tě tu pozoruji,“ pronesl do ticha ctihodný muž. „Znovu ses postavil na nohy, nicméně stále na tobě vidím, že ti minulost nedá klidně spát.“

Thaddea tato slova překvapila. Ne, že by nebyla pravdivá. Pouze netušil, že by něco takového představený řešil. Vypořádat se s vnitřními démony musel on sám. Nečekal, že by to někdo udělal za něj.

Mistr nedbal žákova údivu a pokračoval. „Vrah tvého bratra se stále pohybuje v jiných sférách. Jdi a nalezni ho. Vykonej pomstu, ať můžeš jít doopravdy dál. Stejně vím, že jsi začal s výcvikem jen proto, abys ho jednoho dne zabil.“

Taková slova čekal Thaddeus ještě méně. Nenamítl ale nic. Neodpustil si ale jednu otázku. „Kdo nastoupí do výcviku za mě?“

Představený vstal od stolu a přešel k oknu. Na nádvoří právě učili nového učedníka první bojové postoje. „Nenastoupí, už nastoupil. Respektive nastoupila. Je to děvče. Jmenuje se Iona.“

„Odkdy berete dívky?“ Povytláhl obočí anděl.

„Od doby, co jsou nadané,“ odvětil představený, přestože mu taková slova nebyla podobná. Už tehdy mělo Thaddeovi dojít, že je něco jinak, ale nestalo se to. Přijal jeho odpověď a odešel. Myšlenkami byl už jinde. Pomsta ho volala.

Mistr měl pravdu. Thaddeus nikdy nenastoupil do výcviku proto, aby naučenými schopnostmi sloužil řádu, přestože enklávě při přijímacím rituálu přislíbil věrnost a přísahal, že bude novými schopnostmi ochraňovat svět. Vždy hodlal sloužit jen sám sobě.

Představený se ve svém úsudku spletl. Anděla, byť padlého, nešlo převychovat. Znovu získával svou moc a hodlal jít vlastní cestou.

Bylo na čase se Thaddea zbavit jednou pro vždy.

Znal způsoby svého soupeře. Jeho jméno mu bylo cizí, vlastně ho ani znát nechtěl, ale jeho praktiky měl přečtené. Stopy mířily jedním směrem, Thaddeus nicméně věděl, že jeho chapadlovitý nepřítel umí využívat dvojníky.

Muž s maskou přes obličej se ho akorát snažil zmást. Padlý anděl se ale nedal.

Vyrazil na opačnou stranu a po chvíli našel stopy pravého chapadelníka. Přidal do kroku. Cítil, že je blízko. A nemýlil se.

Zbrkle po něm vyšlehl oheň z dlaně. Minul. Měl na dosah to, po čem tak dlouho toužil. Bylo snadné se unáhlit. Upozornil na sebe, ale to nevadilo. Věděl, že nepřítel stejně ví, že mu je v patách. Aspoň to bude čestný boj. Buď zemře on, nebo chapadelník. Žádná jiná možnost neexistovala.

Maskovaný muž vytasil Meč šera, který jako by pohlcoval okolní světlo do svého středu. Ani Thaddeus nezůstal pozadu. Jeho zbraň ale naopak plála a šířila zář a teplo do širokého okolí. Byli jako dva protiklady.

Thaddeus přešel do útoku a chapadelník ho nechal. Bylo na něm vidět, že léta pronásledování a utíkání ho poznamenala stejně jako anděla. Svůj život měl ale stále rád. Vzdát se nehodlal.

Muž s maskou přes obličej si přivolal na pomoc hmyz. Lidé se ho báli. Představoval nemoci. Jenže s andělem to ani nehnulo. Máchl ohnivým mečem a křídla nočních můr vzplála. Během chvíle shořely na popel a byl tu zase jen on a vrah jeho bratra.

Chapadelníkovy pohyby ztrácely na razanci a rychle mu ubývalo sil. Thaddeus brzy Poutníka srazil k zemi a přimáčkl ho k ní. Držel meč u jeho krku a chtěl mu zasadit poslední ránu, muž ve žlutém se ale stále bránil. Thaddeova ruka byla v jeho moci. Nedokázal s ní hnout.

„Chceš to skončit?“ sípl chapadelník. „Ne tak rychle. Stejně seš jen loutka ve hře jiných. Dopadneš jako já!“

„Hloupost!“ okřikl ho Thaddeus a i přes nepřítelovu obranu přiblížil meč o kousek blíž. Byla otázka času, než soupeř povolí.

Poutník ve žlutém zařval bolestí. Kůže v těsné blízkosti andělovy zbraně se začala škvařit. Mluvit mu to ale nezabránilo. Slova představovala poslední šanci na život.

„Zmanipuloval tě. Představený tě zmanipuloval. Přidal se na stranu Syndikátu, který vytěžuje náš svět a vykořisťuje lid, který ještě přežil. Chtěli ovládnout celou planetu a věděli, že dokud tu jsi, nemohou. Proč si myslíš, že tě představený poslal pryč? Do sféry, kde jsem byl silnější než ty. Chtěl tě jednou pro vždy vymazat z tohoto světa!“

Thaddeus na okamžik povolil stisk. To nemohla být pravda. Jenže vše dávalo až překvapivě dobrý smysl. Měl to celou dobu před sebou.

Zatočila se mu hlava.

Chapadelník nečekal ani ten nejkratší okamžik a z posledních sil anděla povalil. Přenesl se. Byla to jeho jediná šance.

Thaddeus už zase zůstal klečel na zemi. Na zemi, kterou stvořil a přísahal chránit. Pomsta počkala mnoho let. Nyní ho čekal důležitější úkol –

dostát slibu a získat zpět svou čest anděla.

Černá křídla zesílila. Našel v té barvě temnoty něco, co mu vlévalo moc do žil. Možná to byla právě pýcha – vřed, který sužuje lidstvo. Ale on nebyl člověk. K němu zkrátka patřila a odložit ji někde v prachu, ve vyprahlé pustině, byla chyba.

Andělům se neporoučí. Nikdo na to nemá právo.

Vylétl na horu, na níž se tyčil klášter. Strávil tu deset let. Deset let. Co to je ve srovnání s pamětí celého světa? Jen bezvýznamná tečka.

Představený ho tentokrát nečekal. Myslel si, že je anděl dávno mrtvý. Už jednou se ale zásadně spletl.

Mniši na stráži se k němu rozběhli. Chtěli ho zastavit, měli to v očích. Statečnost až do samého konce. Jeho meč neváhal ani na vteřinu. Sežehl je a probíjel se dál. Dál, až dokud nezbyl poslední mnich – představený.

Až nyní si stanuli tváří v tvář. Ctihodný muž věděl, že proti andělovi jeho síly nestačí. Jediné, co mohl udělat, bylo přesvědčit ho o své pravdě. Thaddeus ho ale nenechal přednést žádnou dojemnou řeč. I tak ho mluvit nechal. Měl jednu otázku.

„Víte, co znamená slovo samota? Samota, kterou máte ve filosofii svého řádu?“

„Je to jinak, než si myslíš. Neměl jsem na vybranou. Pokud bych se nedohodl se Syndikátem a nespojil s ním naše síly, celý klášter by zanikl. Všechno naše úsilí by přišlo vniveč. Boj o budoucnost světa nemůžeme vyhrát sami a ani ho přehlížet!“

Thaddeus se rozhlédl kolem sebe na dohořívající zbytky mrtvol a hořce se usmál. „Klášter už zanikl.“ S těmi slovy i za cenu vlastního sebepoškození vrhl proti představenému ohnivou smršť. Nebyla ale tak milosrdná jako jeho meč.

Díval se do očí svého mistra, jak se škvaří a křičí. Jak z něho stéká kůže. Dělal mu to dobře. Cítil zadostiučinění. A nebyl sám, kdo se z toho pohledu radoval.

Když konečně odvrátil zrak od představeného, spatřil dívku. Přestože měla hodně daleko do malé dívenky, poznal ji. Byla to jeho nástupkyně, další učednice mnišské enklávy.

Pozorně si ji prohlédl. Nikoho takového nikdy neviděl. Místo pŕlky tĕla měla náhradní orgány. Ruku, nohu, trup. . . vše z kovu. V očích se jí zračilo, že nebyl jediný, komu řád ublížil.

„I ty někomu sloužíš?“ zeptal se jí. V jeho hlase nebyla zloba. Nechtěl jí ublížit jako ostatním. Měl pro ni dokonce jisté pochopení.

Iona nic neřekla, jen sklopila zrak. Thaddeovi byla její odpověď jasná stejně jako budoucnost.

Dolehla na něho tíha celého světa.

To, že zabil představeného, ničemu nepomohlo. Neměnilo to nic na tom, že měl jeho učitel pravdu.

Ani anděl nemohl tento boj vyhrát sám.